

Schlegel: Jeg vil først tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger til en Del af de Uttringer, der ere faldne fra den høitærede Indenrigsminister og det ærede 4de kongevalgte Medlem (Kahser), angaaende nogle Detailbestemmelser, som findes i Lovforslaget, og som jeg under mit Foredrag i Gaar kritiserede. Jeg er nødsaget til at berøre disse Punkter, fordi det syntes, som om man opfattede mine Udtalelser saaledes, at de virkelig vare Indvendinger imod selve de Ideer, som ligge til Grund for disse Paragrafer. Hvis disse Paragrafer stode i en eller anden Sygekassers Love, kunde det godt være, at jeg vilde være den Første til at sige, at de vare aldeles fortræffelige omtrent alle sammen. Men den høitærede Minister syntes mig ikke at have lagt Mærke til, at det, som var Hovedgrunden til disse Bemærkninger, det var selve den Ide, der ligger til Grund for Lovforslaget. Jeg udtalte min fulde Anerkjendelse af, at Lovforslaget gaar ud fra ikke at paalægge Tvang til at indtræde i en Sygekasse, og af, at Frivillighedsmomentet fremdeles bevares. Jeg udtalte, at det var nødvendigt, naar Lovforslaget skulde finde fuld Paastønnelse af Sygekasserne, at Sygekasserne saa ogsaa vedvarende blive berettigede til at bestyre deres Anliggender saa frit som muligt. Det maa være Grundlaget, og naar der derfor her er optaget i disse Paragrafer en hel Del Bestemmelser, var det min Opgave at paavise, at hvor gode og fortræffelige disse Bestemmelser end i deres Helhed kunde være, kan der dog være mangfoldige Steder, hvor de slet ikke vilde passe, og derfor burde de helst være borte. Der burde kun i Lovforslaget være saadanne Bestemmelser, der gjorde det klart, at Kasser, der stillede urimelige Fordringer, burde ikke anerkjendes, men ellers burde der være den størst mulige Frighed. Det vil derfor ikke blive nogen gennemgaaende Ændring i den høitærede Ministers Forslag, som vil fremkomme, fordi alle disse Smaabestemmelser blive udeladte. Vi kunne vist være enige om, at det er ønskeligt, at Kasserne bestaa frivilligt, at der er frivillig Afgang til at træde ind i dem, og at de ordne deres Forhold paa den bedst mulige Maade. Vi bør ikke sætte dem i Spændetrøje, det er det, jeg egentlig vil være fri for. Derfor ramme de enkelte Udtalelser, der ere komne f. Ex. fra det ærede 4de kongevalgte Medlem (Kahser) om, at Ingen kan være i flere Sygekasser o. s. v., ikke nogen af mine Bemærkninger. Jeg vil have, at vi skulle saa vidt muligt være fri for disse Bestemmelser. Jeg veed ikke, om det er nødvendigt at imødegaa enkelte Punkter, men det behøves ialtfald ikke ved denne 1ste Be-

handling. Det skulde kun være, for at det ikke skal staa uimodigt og slaas fast, at saadan er det, og saadan skulde det være. — Jeg paastaar, at i § 6 gaar det ikke an at fastholde den Regel, som den høitærede Minister finder saa selvfølgelig, at naar man træder ud af een Kasse, kan man træde ind i en anden, naar de Betingelser, som Lovforslaget stiller, ere til Stede. Det gaar aldeles ikke an at ordne Sagen paa den Maade, det kan Enhver af de Herrer let tænke sig. Sæt, at der i Kjøbenhavn er en Fabrikksygekasse, og at der i denne findes en Del Arbeidere, der ere gamle og svage, og som i en længere Narrække have været i den, og som vilde koste Kassen en Del Penge; naar nu Fabrikken nedlægges, kunne de ikke uden videre spadserere ind i en anden Sygekasse og sige: Her ere vi, vi betale ikke mere, end om vi havde været i Kassen fra Begyndelsen af. Det vilde være ødelæggende for den anden Kasse at tage imod dem, og der vilde ikke være Mening i, at den skulde være forpligtet dertil, men det er den nødsaget til efter Lovforslagets § 6. — Det er imidlertid Detailler, som jeg ellers ikke vilde have berørt. Af de Hovedpunkter, der have den allervæsentligste Interesse, er der først Bidraget fra Statskassen, om det skal være Bidrag paa den Maade, som her foreslaas, eller om det skal deles paa den Maade, som Kommissionen har foreslaet. Jeg kan fremdeles ikke være helt enig med den ærede Minister i, at den Maade, han har foreslaaet, ubetinget er den retfærdigste. Jeg kan ikke ganske sympathisere med, at den Arbejder, som er saa velstillet, at han kan give mange Penge for at forsikre sin personlige Arbejdskraft, skal have mere end den, der er saa daarlig stillet, at han kun har saa Penge til at forsikre sig for. Dette Forhold synes jeg ikke er billigt. Der kom fra en æret Lands-tingsmand her lige overfor — jeg tror det ærede 3die Medlem fra 1ste Kred (Th. Nielsen) — en Antydning af, om der ikke kunde ske en Forening af de to Principer, saaledes at Fordelingen kunde ske dels paa den Maade, som den ærede Minister foreslaar, og dels paa den Maade, som Kommissionen foreslaar. Det var ikke umuligt, at der derved kunde naas en Overenskomst. Jeg tror som sagt ikke, at den høitærede Minister har Ret i, at den Fordelingsmaade er ubetinget den retfærdigste, som han foreslaar, og jeg haaber, at han ved lidt nærmere Overvejelse, om der ikke kunde findes Modifikationer, vil kunne blive tilbøjelig til at gaa ind paa en anden Ordning. — Det andet Hovedpunkt er, om dette Bidrag skal gaa over paa Kommunerne. Her gaar man frem